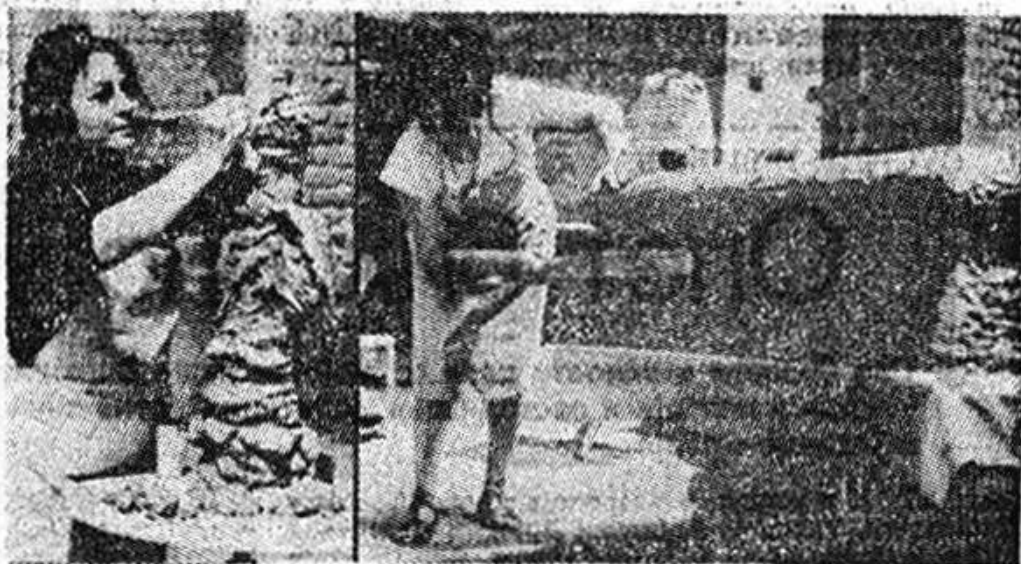

Леп гест фабрике

● Дуго путовање од Париза до Никинде ● Заједничка уметничка наријера брачног пара Арбије

Жозеф Барбије и њене скулптуре

ЖОЗЕТ БАРБИЈЕ — АРБИЈЕ (1930) живи у родном Паризу. Саветник је Националног синдиката вајара Француске, активан скулптор. На тридесетчетворочасовно путовање до Кикинде кренула је за једно са супругом, такође вајаром, „другом половином“ **Атељеа Арбије** (што им је уметничко презиме, настало одбацивањем првог слова правог презимена). И делом документације о досадашњем раду.

Разгледамо колор фотографије скулптура у граниту, интересантном пегавом мермеру са француских Алпа, дрвету, комбинацијама глине и порцелана, бојеним керамичким бојама и емајлом, велике декоративне зидне композиције... Захваљујући Јошки Лабадију, Кикинђанину који иначе живи и ради као преводилац у Паризу, разговор одмиче...

— Реците нам нешто о школовању и почецима уметничког рада

— Постала сам вајар захваљујући сопственој вољи и упорности. Негде на самом почетку узимала сам приватне часове. Много више научила сам у атељеима других вајара, користећи њихова искуства. Једно време радила сам на осликавању порцелана. Све је то био период стицања занатских, чисто технолошких знања.

Истих година упознала сам супруга и од 1948. године заједно смо препли читав пут до онога што смо данас.

— Радите заједно?

— Наш Атеље Арбије иступа за једно, а свако од нас развија соп-

ствену уметничку индивидуалност. Неке радове извели смо заједнички.

— Били сте учесник колонија и симпозијума у Француској. Упоредите „Теру“ са досадашњим искуствима...

— Ова културна сарадња је леп гест фабрике, какав би код нас било тешко остварити... колико знам, тако нечега није било у Француској.

— Јесте ли нечим незадовољни?

— Требало би да је човек изузетно „закерало“, па да овде нечем приговори! Овај атеље је фантастичан! Димензијама, атмосфером, припремљеним материјалом, вема је погодан за озбиљан рад вајара. Све ово важи и за смештај... Жао ми је што путовање од Париза до Кикинде, због наше железнице, траје 34 часа. То је губитак времена...

— Какво ћете искуство одавде понети?

— Монументални радови ми нису страни. Међутим, до сада је то све било од делова, које смо касније састављали у целину. Ово ми је прва скулптура која ће као финална целина оваквих димензија бити завршена у пећима ИГМ „То-за Марковић“.

— Хоћете ли за нечим жалити када се вратите у Париз?

— Да. Обоје смо осећали изузетну атмосферу дружења на симпозијуму, у коју се нисмо, због језичке баријере, могли у потпуности уклопити...

Разговарао:

Хрвоје Радовановић